

FRANCIS VEBER

ZAKAŁA

TEATR IM. CYPRIANA KAMILA NORWIDA
W JELENIEJ GÓRZE

Dyrektor Naczelny i Artystyczny – Bogdan Koca
Wicedyrektor – Ryszard Patac
Kierownik literacki – Urszula Likszet

Jelenia Góra

Instytucja finansowana
z budżetu Miasta
Jelenia Góra

Sponsorzy

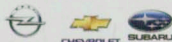
Firma Motoryzacyjna
„Ligeza” Sp. z o.o.

Patronat medialny

wychodzimy.pl

Jelenia Plast

castorama

POLSKA THE MULTIMEDIA
Gazeta
WROCŁAWSKA

FRANCIS VEBER

ZAKAŁA

(L'EMMERDEUR)

PRZEKŁAD – BARBARA GRZEGORZEWSKA

Reżyseria – **Stefan Szaciłowski**

Scenografia – **Władysław Wigura**

Osoby:

Pignon – Piotr Koniecznyński

Ralf – Jarosław Góral

Wolf – Marek Prażanowski (gościnnie)

Luiza – Magdalena Kępińska

Chłopiec hotelowy – Jacek Grondowy

Policjant – Robert Dudzik

Spektakl z muzyką

Asystent reżysera – Robert Dudzik

Inspicjentka i suflerka – Grażyna Mieczkowska

Premiera na Dużej Scenie – 20 maja 2012 r.

LXVII sezon. Czwarta premiera sezonu 2011/2012

Licencja na wystawienie utworu została wydana przez
Stowarzyszenie Autorów ZAiKS

Jarosław Góral i Jacek Grondowy w „Kolacji dla głupca”.
Teatr im. C. K. Norwida, reż. S. Szacilowski.

FRANCIS VEBER

Urodził się w 1937 w Neuilly-sur-Seine, francuski reżyser, scenarzysta i producent filmowy. Jest z wykształcenia dziennikarzem, ale znany jest jako aktor i reżyser, przede wszystkim jako autor filmów komediowych. Jego pierwszym filmem był „Tajemniczy blondyn w czarnym buciku” z 1972 roku, następny, to „Powrót tajemniczego blondyna” (z Pierrem Richardem w roli głównej). Ten sam aktor wystąpił w filmie „Zabawka” z 1976 roku, debiucie reżyserskim Vebera a także w jego kolejnych trzech filmach („Pechowiec”, „Trzech ojców” i „Zbiegowie”), w których tworzył duet z Gerardem Depardieu. Filmy te doczekały się swoich amerykańskich remake’ów. Remake „Zbiegowie” („Trójka uciekinierów”) wyreżyserował sam Veber, zaś do filmu „Dzień ojca” (w reżyserii Ivana Reitmana) został wykorzystany jego oryginalny scenariusz. Scenariusz filmu „Klatka szaleńców” był nominowany do Oscara w 1980 roku w kategorii najlepszy scenariusz adaptowany. Scenariusze do filmów: „Pechowiec”, „Trzech ojców” i „Zbiegowie” były nominowane do nagrody Cesara. Nagrodę uzyskał scenariusz do filmu „Kolacja dla palantów” w 1989 roku. Film ten był nominowany także w kategoriach najlepszego filmu i najlepszej reżyserii. Pierwowzorem „Zakąty” jest wystawiona z ogromnym powodzeniem w 1971 roku komedia „Le Contrat”. W 1973 roku na podstawie tej sztuki został zrealizowany film pt. „L’Emmerdeur” („Upierdliwiec”) w reżyserii Edouarda Molinara z Jacquesem Brelem jako Pignonem i Lino Venturą w roli Ralfa. Film doczekał się remake’u zrealizowanego w 1981 przez Billego Wildera pt. „Buddy, buddy”, w którym wystąpili Jack Lemmon i Walter Matthau. Prapremiera komedii autorstwa Vebera (pod tytułem „L’Emmerdeur”) odbyła się w 2005 roku Theatre de la Porte Saint Martin w Paryżu. Sukces tego spektaklu sprawił, że Francis Veber zrealizował także jego filmową wersję w 2008 roku.

Źródło – Wikipedia, Filmweb

WESOŁOŚĆ

Czuję się teraz zobowiązany do objaśnienia, skąd się bierze wesołość. To bardzo delikatna sprawa i w związku z nią często dochodzi do pomyłek. Jeśli aktor zatrzyma się w pół drogi, to miast rozśmieszyć, rozczarowuje. Trzeba zacząć od tego, że komik musi być zabawny nie tylko w wesołej sytuacji czy też mając wesołe kwestie, lecz nawet wtedy, gdy musi rozśmieszać w sytuacjach smutnych, a wypowiedane przezeń słowa są przykre. W momentach rozbawienia do przedłużenia żartu wystarczy zachować pogodną twarz i mówić w naturalny sposób. Ale jak rozśmieszać, gdy jest smutno? W takich chwilach trzeba strzec się nasycania bolesnych doznań jakimkolwiek rysem, który u widza wzbudziłby estymę oraz współczucie dla przeżywającego owo nieszczęście. Na przykład w roli poważnej lękowi towarzyszy opamiętanie, oznaczające, że człowiek jest w stanie odważnie znieść przeciwieństwo losu. Jego uczucia lęku wzbudzają więc szacunek. W komedii odwrotnie, trzeba dodać ekspresyjnego tchórzostwa, które poniżając nieszczęśnika, sprawia, że jego klęskę przyjmujemy ze śmiechem. Ale strzeżmy się pomyłki. To wcale nie nieszczęście, które przecież nas nie dotyczy, wywołuje śmiech lub płacz. Zarówno pierwszą, jak i drugą reakcję wyzwała w nas gra unaoczniająca sposób, w jaki przypadkiem nieszczęścia można sobie poradzić (...). Zastosujmy tę refleksję do wszystkich sytuacji. Odczujemy wówczas różnicę dzielącą ekspresję poważną od komicznej w odniesieniu do tego samego przypadku.

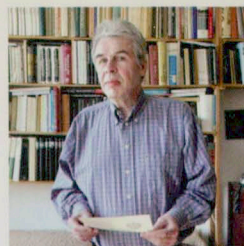
Istnieje jeszcze jedno, w dodatku niewyczerpane źródło śmieszności: powaga nie na miejscu. Dobrze zastosowanie tego chwytu robi tym większe wrażenie, że jest obrazem śmieszności spotykanej dość powszechnie. Patrząc na osobę wzbudzającą niewiele szacunku czy wręcz pogardę, mającą się jednak za kogoś bardzo ważnego i traktującą wszystkich z góry, śmiejemy się z jej fałszywych wyobrażeń oraz pretensjonalnego oczekiwania, że ową małostkowość będziemy podziwiać. Z tego typu sprzeczności budowane są tak zwane role płaszcza i szpady. Trzeba je grać jak tragiczne, osiągając efekt komiczny. W tym celu aktor zachowuje w głosie i geście rozbieżność, która niweczy ton szlachetności. Oto doskonała okazja, by przywołać poczucie ważności Scaramoucha(...), o czym pisze Racine w swej przedmowie do „Pieniaczy” (...). Rolę płaszcza i szpady zaliczamy do komizmu niskiego; nie jest łatwa do grania. Zważywszy na talent, którego trzeba użyć, by się spodobała, można ją jednak nawet podnieść do rangi komizmu wysokiego.

Aktor musi wreszcie wziąć pod uwagę, że żart jest tym zabawniejszy, im mniejszy udział ma w nim on sam. To wielki błąd, wręcz niewybaczalny, śmiać się samemu, kiedy się mają inni. Taki błąd niszczy iluzję.

[w:] Antoine François Riccoboni, „Sztuka teatru” przekład i opracowanie Marek Dębowski, Słowo/Obraz Terytoria, 2005, s.57-58

*Antoine François Riccoboni, ps. Lelio II (1674-1773), artysta Komedii Włoskiej, uznawany za pierwszego teoretyka teatru; odrzucał zasadę identyfikacji aktora z graną postacią. Jego wypowiedź, oceniona z początku jako rewolucyjna, uchodzi dziś za klasykę refleksji teoretycznej. Rozmówca II w „Paradoksie o aktorze” Denisa Diderota.

STEFAN SZACIŁOWSKI

Urodził się i mieszka w Lublinie, ukończył polonistykę na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim i reżyserię na Akademii Teatralnej w Krakowie.

W czasie stanu wojennego był internowany. Zadebiutował w roku 1986 „Czapą” Janusza Krasińskiego. Od tamtego czasu jest w ciągłych rozjazdach — reżyseruje spektakle w teatrach całej Polski. Dumny jest z „Iwony, księżniczki Burgunda” pokazanej w Częstochowie oraz współczesniejszej „Moralności pani Dulskiej” z Zabrza. Jednak za najważniejszy dla siebie tekst

uważa „Oskarżyciela publicznego” Fritza Hochwaeldera: *To gęsta, dobra, wciąż aktualna rzecz — mówi. — Rewolucja francuska już się kończy, trwa ostatni tajny proces. Oskarżyciel publiczny nie wie, że w gruncie rzeczy oskarża sam siebie.* — mówi.

Farsy realizowane przez Stefana Szaciłowskiego cieszą się ogromnym powodzeniem — 250 spektakli to jego norma. Ale interesuje go także poważniejszy repertuar: Gorki, Czechow a także „Makbet” i „Ryszard III” Szekspira. W jeleniogórskim teatrze zrealizował „Kolację dla głupca” Vebera. (prem. 23 maja 2010 r.).

WŁADYSŁAW WIGURA

Scenograf, kostiumolog. Zadebiutował w PWST w Krakowie 9 października 1965 roku scenografią do spektaklu pt. „Lato siedemnastej lalki” w reżyserii Edwarda Dobrzańskiego. Etatowo był związany między innymi z teatrami: Polskim w Poznaniu, Bogusławskiego w Kaliszu, Słowackiego w Krakowie i Teatrem Muzycznym w Gdyni (za dyrekcji Danuty Baduszkowej). Był współpra-

cownikami Henryka Tomaszewskiego w Teatrze Pantomimy we Wrocławiu a także realizował scenografie do spektakli Mistrza w teatrach dramatycznych (między innymi pamiętną „Legendę” w Jeleniej Górze w 1972 r.). W Teatrze im. Cypriana Norwida opracował scenografię do przedstawienia pt. „Cuda i dziwy” w 1997 r. Od wielu lat realizuje projekty scenograficzne w teatrach całej Polski. Równie dobrze czuje się w repertuarze klasycznym („Śluby paniieńskie” i „Damy i huzary” Fredry) jak i współczesnym („Antyгона w Nowym Jorku” Głowackiego, „Okno na parlament” Cooney’a). Jest autorem scenografii do wielu spektakli baletowych: dla Teatru Wielkiego w Poznaniu („Medea”, „Polski wieczór baletowy”, „Wieczór Karola Szymanowskiego”), Teatru Wielkiego w Warszawie („Jezioro Łabędzie” i „Wieczór Szwedzki” z wybitną choreografką Birgitt Cullberg), Opery Dolnośląskiej we Wrocławiu („Exodus” W.Kilara, „Powracające fale” M.Karłowicza), Opery i Operetki w Szczecinie, Opery Bałtyckiej w Gdańsku i Polskiego Teatru Tańca w Poznaniu. Jest scenografem spektakli telewizyjnych fm.in. „Próby” Marivaux, „Lilia Weneda” Słowackiego oraz filmów: „Hallo, Szpicbródka”

(1978 r.) i „Miłość ci wszystko wybaczy” (1981 r.). Realizował scenografie w Amsterdamie i Sztokholmie.

Jest autorem scenografii do „Kolacji dla głupca” Vebera, wyreżyserowanej w teatrze jeleniogórskim przez S. Szaciłowskiego (prem. 23 maja 2010 r.).

MAGDALENA KĘPIŃSKA

Absolwentka Wydziału Aktorskiego PWST we Wrocławiu (1997). Zadebiutowała rolą Neriny w spektaklu „Komedia pasterska” w reżyserii Adama Hanuszkiewicza (1997) w Teatrze im. C. K. Norwida w Jeleniej Górze, z którym jest związana nieprzerwanie do dziś. Zagrała tu wiele różnorodnych ról, spośród których warto wymienić: Polly w „Operze żebraczej” V. Havla w reż. A. Kroba, Maśza w „Czajce” Czechowa, w reż. Mai Kleczewskiej, Sylwia w „Opowieściach o zwyczajnym szaleństwie” P. Zelenki w reż. A. Majczaka, Dziewczyna „Kantacie na cztery skrzydła” Roberta Bruttera w reż. Krzysztofa Jaworskiego, Roza w „Espresso” L. Frangione w reż. Małgorzaty Bogajewskiej. Wystąpiła także w Teatrze Komedia we Wrocławiu w spektaklu „Przyjazne dusze” V. Pam, w reż. P. Okońskiego, w którym zagrała rolę

Susie Cameron. W teatrze jeleniogórskim zagrała ponadto w następujących spektaklach: „Śmierć Człowieka-Wiewiórki” (Gudrun Ensslin), „Kariera Artura Ui” (Dock Daisy), „Okrutne i czułe” (CHÓR-Cathy), „Sztuka dla dziecka” (Pani z Sąsiedztwa).

Zagrała także jedną z głównych ról w serialu telewizyjnym pt. „Tango z Aniołem” w 2005 r. Jest laureatką Srebrnego Kluczyka (2007) za rolę Rozy w „Espresso” Lucii Frangione.

W bieżącym sezonie aktorę można zobaczyć w spektaklach: „Scrooge. Opowieść wigilijna”, „Dobrze” (Córka SM), „Przygody Rozbójnika Rumcajsa” (Księżna Pani), „Proces” (Panna Bürstner, Ruda Dziewczynka), „Rozmowy przy wycinaniu lasu” (Ethalia), „Kolacja dla głupca” (Christine) oraz „Sługa dwóch Panów” (Smeraldina).

ROBERT DUDZIK

Absolwent Wydziału Lalkarskiego PWST we Wrocławiu (1993), uczeń Krzesiśławy Dubiel i Andrzeja Hrydzewicza. Zadebiutował w Teatrze Polskim w Szczecinie rolą Hajmona w „Antygonie” Sofoklesa (1993). W latach 1995-97 związany był z Teatrem Nowym im. Gustawa Morcinka w Zabrzu. Od roku 1997 pracuje w Teatrze im. Cypriana Kamila Norwida w Jeleniej Górze. Zadebiutował tu w „Komedii pasterskiej” w reżyserii Adama Hanuszkiewicza. Ważniejsze role teatralne: „Sługa dwóch panów” Goldoniego – Florindo Aretusi, „Emigranci” Mrożka – XX, „Zabawa” Mrożka – Parobek B, „Na petnym

morzu” Mrożka – Gruby rozbitek, „Dziady” Mickiewicza – Sobolewski, „Far Niente” Schaeffera – Bruno. W latach 2003-2009 wystąpił w następujących spektaklach: „Testosteron” – Fistach, „Czerwone nosy” – Druce, Vasques, „Trans-Atlantyck” – Baron, „Dożywocie” – Filip, „Kariera Artura Ui” – Giri, „Podróż poślubna” – Kierowca furgonetki, „Okrutne i czułe” – Richard, „Sztuka dla dziecka” – Mały Powstaniec, „Trzy siostry” – Andrzej. Jest autorem monodramu „Cisza, czyli żart filozoficzny”, premiera 2003.

Zagrał także w filmach „Młode wilki” i „Komornik” oraz popularnych serialach: „Fala zbrodni”, „Tango z Aniołem”, „Pierwsza miłość”, „Galeria”.

Od sezonu 2009 do 2012 zagrał na scenie Teatru im. Cypriana Norwida w następujących sztukach – jako Derek Tewby, Ronald Harwood „Jesteśmy braćmi?”, „Sztukmistrz. Norwid o Polsce, Norwid o Polakach, Norwid o sztuce”, Organista Hadank, Gerhart Hauptmann „Czarna maska”, Gefrajter, Ernest Bryll (na podstawie opowiadań Vaclava Čtvrtka) „Przygody Rozbójnika Rumcajsa”, Pan Nunek, Jerzy Łukosz „Drugie Zwarcie”, Sygón, Juliusz Słowacki „Lilla Weneda”, „Bynajmniej...” – spektakl złożony z piosenek Wojciecha Młynarskiego, Sztokfisz, Egon Wolff „Papierowe kwiaty”, Wuj Karol, adwokat Huld, Franz Kafka „Proces”, Gajowy, Stanisław Tym „Rozmowy przy wycinaniu lasu”, Stary Arlekin, Peter Turrini „Sługa dwóch panów”, Dziadek (Świniopas), Bogdan Koca „Wojna bajek”.

JAROSŁAW GÓRAL

Ukończył Wydział Aktorski PWST we Wrocławiu w 1988 r. Jeszcze jako student IV roku rozpoczął pracę w Teatrze Norwida, gdzie zagrał między innymi w „Biesach” Dostojewskiego w reż. Krzysztofa Rogoża. Jego pierwszy okres pracy w Jeleniej Górze trwał do 1990 r. Drugi, to lata 1993-1997; zagrał wtedy kilka znaczących ról, między innymi, Donata w „Koncercie świętego Owidiusza” Antonio Buero Vallejo, Chlestakowa w „Rewizorze” Gogola w reż. Jurija Krasowskiego, Pompejusza w „Miarce za miarkę” Szekspira w reż. Krzysztofa Pankiewicza. W 1989r. zagrał główną rolę w ośmiu-odcinkowym serialu pt. „Ballada o Januszku” u boku znakomitej rosyjskiej aktorki, Lidii Szukszyny (reż. Henryk Bielski), za którą otrzymał nagrodę Towarzystwa Miłośników Ziemi Lubińskiej. Występował też w serialach telewizyjnych: „Fala zbrodni”, „Na dobre i na złe”, „Biuro kryminalne”, „Kryminalni”.

Aktualnie bierze udział w spektaklach: „Scrooge. Opowieść wigilijna” w reż. Henryka Adamka (Bob Cratchit), „Dobrze” T. Mana (Sąsiad), „Kolacja dla głupca” w reżyserii Stefana Szaciłowskiego (Leblanc), „Bóg mordu”, reż. Bogdan Koca (Michel Houillie) oraz „Sługa dwóch panów” P. Turriniego w reż. Henryka Adamka (Florindo Aretusi).

JACEK GRONDOWY

W 1993 r. ukończył Wydział Lalkarski PWST we Wrocławiu. Po ukończeniu szkoły został zaangażowany do Teatru Polskiego w Szczecinie, gdzie zadebiutował rolami Wartownika/Postańca w „Antygonie” Sofoklesa w reż. Z. Wilkońskiego. Pracował pod kierunkiem m.in. Ryszarda Majora, Włodzimierza Nurkowskiego, Jana Szurmieja. W szczecińskim teatrze pozostał do roku 1995, następnie rozpoczął pracę w Teatrze Nowym w Zabrzu. Grał tu głównie w spektaklach musicalowych i komediach („Skąpiec”, „Niedźwiedź”, „Oświadczyń”, „Porwanie Sabinek”, „Listy śpiewające”). Od 1997 r. jest

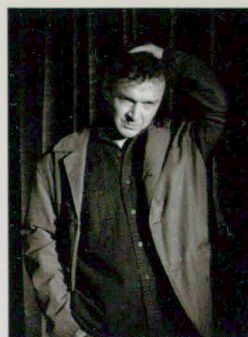
związany z Teatrem im. C. K. Norwida. Zadebiutował tu w „Komedii pasterskiej” w reż. A. Hanuszkiewicza i zagrał w ponad 30 przedstawieniach. Warto wymienić role, które on sam uważa za najważniejsze w swoim dorobku: Parobek S. w „Zabawie”, Albin/Jan w „Ślubach panieńskich”, Średni Rozbitek w „Na pełnym morzu”, Zbyszko w musicalu „Dulska!”, Alfons w „Far niente”, Skapen w „Szelmostwach Skapena”, Chico w „Historii o Miłosiernej”, Tomek Sawyer w „Przygodach Tomka Sawyera”, Flote w „Czerwonych nosach”, Mateusz Lewita

w „Mistrzu i Małgorzacie”, Pies Neron w „Śnie pluskwy”, Piotr w „Opowieściach o zwyczajnym szaleństwie”, Merkucjo w „Romeo i Julii”, Witold G. w „Trans-Atlantyku”, Tytus w „Testosteronie”, Ernesto Roma w „Karierze Artura Ui”, Jolaos w „Okrutnych i czułych”. Jacek Grondowy wystąpił także w kilku filmach i popularnych serialach telewizyjnych, między innymi: „Warto kochać”, „Tango z Aniołem”, „Czeka na nas świat”, „Polska Love Serenade”, „Fala zbrodni”, „Wydział zabójstw”. Jest laureatem Srebrnego Kluczyka w plebiscycie publiczności na najpopularniejszego aktora (2006). Ostatnie jego role, to: Scrooge w spektaklu pt. „Scrooge. Opowieść wigilijna”, Löwel Perl w „Czarnej masce” G. Hauptmanna w reż. B. Kocy, Święty Gwalbert w „Lilli Wenedzie” Słowackiego w reżyserii Krzysztofa Prusa oraz Trębacz w monodramie „Novecento” Alessandra Baricca również w reżyserii Krzysztofa Prusa. Za tę kreację otrzymał nagrody na festiwalu „Rzeczywistość przedstawiona” w Zabrzu oraz na 40 Festiwalu Teatrów Jednego Aktora we Wrocławiu (2011 r.). Ostatnie jego role, to Macuga w „Rozmowach przy wycinaniu lasu” Tyma w reż. Tomasza Mana, Pantalone w „Studze dwóch panów” Petera Turriniego w reżyserii Henryka Adamka oraz Duży Wojtuś w „Wojnie bajek” (autor i reżyser - Bogdan Koca).

PIOTR KONIECZYŃSKI

W roku 1988 ukończył Wydział Aktorski PWST we Wrocławiu. Zadebiutował rok wcześniej w spektaklu „Człowiek jak człowiek” Bertolta Brechta na deskach Teatru im. C.K. Norwida w Jeleniej Górze. Następną jego rolą był Puk w „Śnie nocy letniej” Szekspira w reżyserii W. Zawodzińskiego. Zagrał też Wacława w „Zemście” Fredry, wyreżyserowanej przez Z. Bielawskiego

(1992 r.). W 1995 roku za rolę Kelnera Młodsze w spektaklu pt. „Stara Kobieta wysiaduje” T. Różewicza (reż. A. Bubień) otrzymał wyróżnienie na Festiwalu Polskich Sztuk Współczesnych. Wystąpił ponadto w następujących spektaklach: „Testosteron” A. Saramonowicza (Tretyn), „Trans-Atlantyk” wg Witolda Gombrowicza (Pykal), „Kariera Artura Ui” (Givola), „Klątwa” (Sołtys), „Elektra” (Postaniec, Ajgistos), „Gog i magog. Kronika chasydzka”, „Intryga i miłość” (Miller), „Sztuka dla dziecka” (Człowiek, Którego Nikt Nie Rozumie). W 1997 roku zagrał Ludwika Sartiego w „Życiu Galileusza” B. Brechta w Teatrze Telewizji. Spektakl reżyserował Maciej Prus.

Jest dwukrotnym laureatem Złotej Iglicy (1991 i 1992 r.) oraz Srebrnego Kluczyka (1994 r.) – w plebiscycie na najpopularniejszego aktora, organizowanym z okazji Międzynarodowego Dnia Teatru przez tygodnik „Nowiny Jeleniogórskie”. Kreacja

Anioła Amhiela w sztuce R. Bruttera „Kantata na cztery skrzydła” (2005 r.) przyniosła mu wyróżnienie, przyznane przez młodzieżowe jury na XXXV Jeleniogórskich Spotkaniach Teatralnych.

Po raz pierwszy pojawił się na małym ekranie w dramacie telewizyjnym „Zero życia” (1987). Wystąpił także w serialach: „Pogranicze w ogniu” (1988, 1991), „Pierwsza miłość” (2004, 2009) i „Fala zbrodni” (2006).

Aktualnie można go oglądać w „Kolacji na cztery ręce” P. Barza w reż. B. Kocy (Jan Krzysztof Schmidt), „Czarnej masce” G. Hauptmanna w reż. B. Kocy (François Tortebea), „Kolacji dla głupca” Vebera w reż. S. Szacitowskiego (François), „Bogu mordu” Yasminy Rezy w reż. Bogdana Kocy (Alain Reille), „Rozmowach przy wycinaniu lasu” Tyma w reż. Tomasza Mana (Zyżół) oraz „Studze dwóch panów” Turriniego w reż. Henryka Adamka (Dottore, alias Dr Valentino Vendramin).

MAREK PRAŻANOWSKI

W 1977 roku ukończył PWST w Warszawie i rozpoczął pracę w Teatrze Polskim w Warszawie (do 1979 r.), gdzie zagrał min. Radomira w „Sarmatyzmie” Franciszka Zabłockiego w reż. J. Rakowieckiego. Później związany był

z Teatrem im. Osterwy w Lublinie (1980-1983) – tu między innymi role: Don Rodrygo w „Cydzie” Corneille’a i Eugeniusz Lwow w „Iwanowie” Czechowa w reż. I. Gogolewskiego, Gustw w „Ślubach panieńskich” Fredry w reż. J. Słowackiego oraz Teatrem Syrena w Warszawie (1983-1989) – tu między innymi role: Kamil w „Wiele hałasu o pchłę” G. Feydeau, Oktaw w „Pani prezesowej” M. Hennequinna i P. Vebera w reż. R. Kłossowskiego. Występował także w Teatrze Muzycznym Roma i Operetce Warszawskiej. Pracę w teatrach dramatycznych łączył z pracą w teatrze telewizji; ponadto zagrał w kilkunastu

filmach fabularnych, spośród których warto wymienić: „Śmierć Prezydenta”, „System”, „Parę osób mały czas”, „Brawo Mistrzu” a także w serialach telewizyjnych — między innymi: „Kryminalni”, „Klinika samotnych serc”, „Prawo miasta”, „M jak miłość”, „Dwie strony medalu”.

W Jeleniej Górze wystąpił w spektaklach: „Jesteśmy braćmi?” Ronaldą Harwooda, reżyseria Janusz Zaorski (Michael Manx), „Kolacja na cztery ręce” Paul Barza, reż. Bogdan Koca (Händel) oraz w „Kolacji dla głupca” Francisca Vebera, reż. Stefan Szaciłowski (Cheval).

Piotr Koniecznyński i Jacek Grondowy w „Kolacji dla głupca”.
Teatr im. C. K. Norwida, reż. S. Szaciłowski.

TEATR IM. CYPRIANA KAMILA NORWIDA
W JELENIEJ GÓRZE

Kierownik techniczny – Jerzy Pieliński

Montażysci sceny – Aleksander Datkun, Daniel Datkun, Michał Dudek,

Andrzej Zapala, Łukasz Zawada

Rekwizytorzy – Łukasz Dudek

Stanisław Siwa

Elektrycy – Mieczysław Oleksyk, Marian Siedlecki

Akustycy – Krystian Kobus, Jarosław Kyrzcz

Garderobiane – Renata Hanusz, Jadwiga Kotowska

Pracownia fryzjerska – Małgorzata Spanier

Pracownia krawiecka/magazyn kostiumów – Elżbieta Wójcik

Pracownia plastyczna – Ewa Chorążyczewska, Waldemar Sobon

Zaopatrzenie/kierowca – Ryszard Lipiak

Bileter – Mirosław Faryniarz

Obsługa widowni – Małgorzata Elżbieta Grzech, Mariola Hałas

Szatnia – Maria Karpińska, Grażyna Mrugasiewicz

Dział Marketingu/organizacja widowni

Anna Szlaga – kierowniczk działu,

Organizacja widowni – Anna Gicala, Małgorzata Herliczka

Koordynatorka pracy artystycznej/kasjerka biletowa – Bernadetta Topolewska.

Zdjęcia – Marcin Oliva Soto

Projekt i skład – RewersArt Agencja reklamowo-projektowa, www.rewersart.com

Druk – Drukarnia „Kwadrat” w Nowym Sączu

Zamówienia na bilety indywidualne i zbiorowe przyjmuje

Dział Marketingu Teatru im. Cypriana Kamila Norwida

w Jeleniej Górze

al. Wojska Polskiego 38

tel. 75 642 81 30, 31

e-mail: widownia@teatrnorwida.pl

Kasa biletowa czynna od poniedziałku do piątku w godz. 8.00-16.00

oraz na godzinę przed spektaklem

www.teatrnorwida.pl

